

L'escriptor [Víctor Batallé](#) ha publicat avui un interessant article titulat «[La poesia catalana que no existeix \(2\)](#)». Sincerament, valore molt més aquest debat que no, posem per cas, les [capellanies](#), hostils o favorables, envers Carner, pobre home:

Aleshores aquell que vol ser poeta s'amaga en el paisatge, mai no entès, només lloat. S'endinsa en els trencaclosques personals, com a màxima expressió d'una teoria sobre les mancances, i fa servir una llengua que viu allunyada de la gent que li cal. Una llengua en estat d'indefensió i precarietat. Perquè gairebé ningú no sap com dir el nom de les coses d'una manera que sigui versemblant, no antiga i buida del sentiment que li donà sentit en un primer moment. S'han preservat els mots; però la poesia entesa com a descobridora dels nous horitzons per al conscient i inconscient col·lectiu, no hi és. El poeta no és oracle. Amb prou feines sap d'on ve o com esbrinar cap a on va. ([tot l'article](#))

El subratllat és meu. Descobrir *nous horitzons per al conscient i inconscient col·lectiu* no em sembla recriminable als poetes, tot i que sí molt incitable sempre i quan ja existisca aquest conscient i inconscient afany, aquesta passió i emoció en les personals intencions líriques del poeta. Del contrari, l'artifici podria resultar catastròfic. No tots volen, ni poden, ser oracles. Dit això, crec que a tots ens agradaria que els poetes foren almenys capaços de no trair els seus propis sentiments, que ja és molt, si és que en tenen. Perquè, de vegades, fins i tot traeixen els seus *trencaclosques personals* i acaben presos de la seua pròpia teranyina, tan respectable com prescindible. No trair-se a sí mateix ja pressuposa un esforç prou intens, sensible i disciplinat que irremeiablement s'ha de notar als versos. Perquè, tornem-hi, si després de llegir qualsevol poemari —amb més decepció encara cas de ser guardonat—, la sensació que tenim és que el poeta *s'amaga* (déu, un poeta amagant-se!) com una granota sota el llim i *s'endinsa en els trencaclosques personals*, amb una *llengua allunyada*, fent *teoria sobre les mancances*, potser és perquè les úniques coses que li interessin són les personals i l'única poesia que vol i sap fer no és la generosa, sinó la demostrativa, la poesia demostrativa: *mireu què 'bé' que escric i, a més, tinc una teoria sobre la (meua trista) vida, que al (meu trist) llibre he dividit en deu parts, el títol de les quals són deu marques d'antidepressors...* En fi. Si voleu llegir la primera part de l'article, [ací mateix](#).